

El poder i la televisió

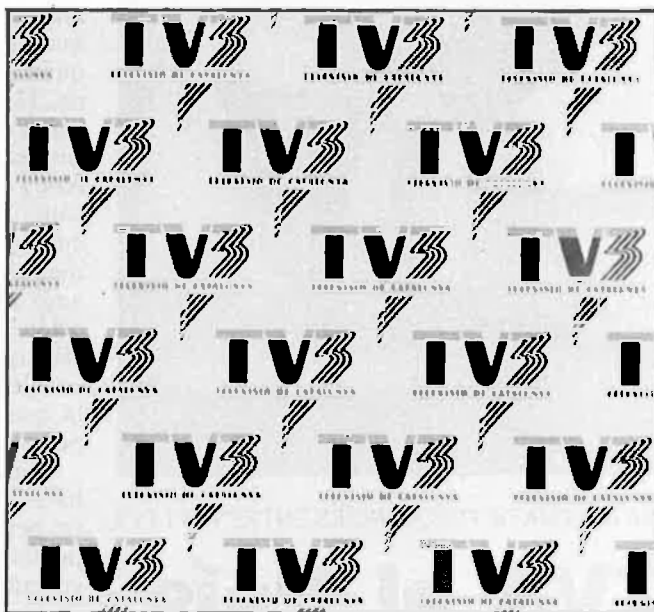
Quan aquest número d'EL TEMPS arribarà als seus lectors, la notícia haurà estat confirmada o desmentida, l'amenaça s'haurà convertit o no en realitat. Però, en qualsevol cas, la notícia i l'amenaça, en aquest moment, ja són una realitat com a tals. La notícia és la previsible decisió, per part del Ministeri de Transport, Turisme i Comunicacions —és a dir, per part del govern—, d'assignar a la TVV la mateixa freqüència amb què actualment arriben a tot el País Valencià les emissions de TV3. L'amenaça és que, en conseqüència, els valencians veuran impossibilitada, o quasi insuperablement dificultada, la recepció d'aquestes emissions.

És molt fàcil, per al govern de Madrid, prendre una decisió d'aquest tipus, i amb aquestes conseqüències, aduint raons tècniques de distribució de freqüències. Deuen pensar que no té cap importància inutilitzar tota una xarxa de reemissors que els mateixos valencians hem volgut, ens hem pagat i estem utilitzant. Deuen pensar que és un detall insignificant privar per decret els centenars de milers de valencians que cada dia veuen —perquè poden i volen— una televisió en la seua pròpia llengua, de la possibilitat de continuar veient-la. Deuen pensar que no val la pena molestar-se a buscar cap de les diverses possibilitats tècniques efectivament possibles per tal d'evitar aquest perjudici col·lectiu.

O bé la veritat més fonda és que pensen alguna altra cosa. Potser pensen que l'exercici d'un dret —adquirit i gaudit a expenses dels mateixos que el volen exercir— no té cap importància. O pensen que en realitat els valencians no tenim aquest dret, o que més val que no el puguem exercir. O pensen que, més en el fons encara, la recepció de la televisió catalana no és cap cosa bona per als valencians. Que seria millor aprofitar una excusa tècnica per a evitar els efectes perjudicials que aquesta televisió té sobre els valencians.

Perquè, en el fons de les coses, alguna explicació deu tenir aquest projecte tècnic. O el menyspreu i la ignoràn-

cia, o la decisió pensada i clara d'impedir que els valencians vegem una televisió catalana. I és difícil pensar quina de les dues coses és més greu, quina de les dues raons desqualifica més profundament la decisió que està a punt de prendre el govern, i el govern mateix que la prenga. ¿És que el Ministeri responsable —que són persones concretes: un director general, un ministre— no s'han parat a pensar el significat i la transcendència d'aquesta decisió? ¿Ens poden menysprear o ignorar fins a tal punt? ¿És que *podem* amb un simple decret impedir que mig milió

o un milió de ciutadans valencians tinguen accés a un canal de televisió qualsevol, i més encara a una televisió que la veiem si volem i perquè volem, per decisió nostra i no de cap administració pública? ¿O és que el govern té, en efecte, el projecte d'impedir que ens arribe precisament *aquesta* televisió, aquesta precisament i no cap altra de les que en un futur immediat ens arribaran? I llavors caldrà preguntar-se per què podrem veure les altres television i *no* precisament aquesta, que és l'única que veiem per iniciativa pròpia. Caldrà preguntar-s'ho molt seriosament.

I caldrà preguntar-se, si l'amenaça es consuma, què som, què representem els valencians, per al govern central. Per què aquest govern pot exercir sobre nosaltres, precisament sobre nosaltres, aquest poder de discriminació, el poder d'impedir, el poder d'ignorar, el poder de fer inservible un esforç col·lectiu com el que hem fet per rebre TV3. Caldrà ser molt conscients de la manera com l'arbitrarietat del poder és aplicada i exercida precisament sobre nosaltres.

Seria també molt trist —tan trist i tan penós que més val no arribar a pensar-ho— haver de preguntar-se igualment si des d'aquest mínim poder autònom de què disposem els valencians no s'ha pogut exercir cap resistència a l'arbitrarietat d'un altre poder més alt. Hi haurà moltes preguntes, i preguntes molt greus, que, si la notícia es confirma, caldrà fer-se inevitablement. □